

بیداد بزرگ

ایرانیان، مردم آزاده‌ی جهان،

دولت نژادگرای بعث عراق همچنان کردارهای وحشیانه‌ی خود را دنبال می‌کند؛ و، اگرچه حمله به شهرها و روستاهای نزدیک جبهه‌های جنگ کاستی گرفته؛ ولی، در فراسوی مرزهای قراردادی، کردان گرد با سخت‌ترین تجاوزهای مرگ‌آور روبه‌رو هستند.

با اینکه زمامداران خودباخته‌ی کنونی ایران باز هم خبرها را سانسور می‌کنند، از گوشه‌وکنار و هر از گاه گزارشگران بیگانه از چگونگی درخوبی بعضی‌ها در یورش به سرزمین‌های کردنشین شمالی عراق همراه با بمباران شیمیایی مردم آن آگاهی می‌دهند.

از هنگامی که سردمداران جمهوری اسلامی تن به پذیرش خفت‌بار قطعنامه‌ی شورای امنیت و آتش‌بس با دشمن سوگندخورده‌ی ایران دادند، نیروهای رهاشده‌ی ارتش تجاوزگر عراق بر دامنه‌ی سرکوب کردهای قلمرو کشور پوشالی خود افزوده و دست به گونه‌ای «نسل‌براندازی» زده‌اند. کار تجاوز به «حقوق انسان» در نظام ابله‌سی عراق به آنجا رسیده که، در گیرودار «کشتار جمعی»، بازمانده‌ی مردم کرد را از زادگاه خود آواره کرده و حتی زخمی‌های بمباران شیمیایی را به زندان کشیده شکنجه می‌دهند و بدون دارو و خوراک می‌گذارند تا جان سپارند و خرد و کلان قربانی این ددمنشی می‌شوند.

رزم‌آوران کرد، که پس از ده‌ها سال ستیز با سلطه جنگ ایران و عراق را فرصتی برای به زانو درآوردن دشمن و دستیابی به هدف‌های بزرگ ملی می‌پنداشتند و با گشودن جبهه‌ای در درون این کشور استعمارساخته ضربه‌های کاری بر پیکر دولت بغداد زدند، اکنون با پذیرفتن نابهنگام قطعنامه‌ی شورای امنیت از سوی برکرسی‌قدرت‌نشستگان در تهران در ورطه‌ای هولناک تنها مانده‌اند.

در برابر وضع نابهنگام پدیدآمده، شش حزب سازنده‌ی جبهه‌ی رهایی‌بخش کردستان عراق تصمیم گرفته‌اند با همه‌ی نیرو از سرزمین خویش پاسداری کنند و هرگز تن به سلطه‌ی دیگران ندهند و در این راستا خواستار یاری همگان شده‌اند.

زندگی آزاد در نیاخاک خود از نخستین حقوق انسانی است و زنان و مردان کرد بر این خواسته نسل‌درنسل جان باخته‌اند و، اگر نابخردی سران جمهوری به از دست رفتن فرصت‌های ارزنده در جنگ ایران و عراق نمی‌انجامید، اینک این آرزو جامه‌ی عمل پوشیده بود.

با این همه، بی‌گمان، پیشمرگان سترگ کرد سرنوشت مردم خویش را همان گونه که فرمان تاریخ است رقم خواهند زد و دیر یا زود، با فروپاشاندن کانون دست‌نشانندگان امپریالیست‌ها در بغداد، زندگی آزاد را باز می‌یابند. در راستای برآورد این آرمان انسانی، برای آسودگی خاطر رزم‌آوران باید جای‌جای ایران‌زمین همواره پذیرشگاه خانواده‌های کرد رانده‌شده از زادگاه خود باشد تا ناگزیر از پناه بردن به دولت‌های بیگانه نگردند.

اکنون که در برابر این «کشتار جمعی» امپریالیست‌ها به‌رغم برخوردهای ریشه‌ای با یکدیگر در خاموشی توطئه‌آمیزی فرورفته و نهادهای گوناگون سازمان ملل متحد نیز دست‌روی‌دست‌گزارده و تماشای بی‌تفاوت شده‌اند،

بر همه‌ی آزادگان جهان، به‌ویژه ایرانیان، است تا به ندای دادخواهی مردم قهرمان کرد پاسخ دهند و از کمک‌های بایسته دریغ نورزند.

حزب ملت‌گرای ما، که با ندیده انگاشتن مرزهای استعمارساخته پیوسته پشتیبان پیکارهای رهایی‌بخش در چهار گوشه‌ی این سرزمین خدایی بوده است، به‌رغم سازش‌های نهان و آشکار زمامداران کشور با فرمانروایان بعثی عراق، وظیفه‌ی هر ایرانی می‌داند تا علیه چنین بیداد بزرگی بانگ اعتراض بردارد و به هر شکل ممکن به یاری مردم بپاخاسته‌ی کرد بشتابد.

دبیرخانه‌ی حزب ملت ایران